

Маруф Фетаховић

КАМЕН

са лицем неимара голорук
облике дозива

бојама мудрих образа
измамље записује
дужан присутности

гола му недра под ребрима
молекула игром брецају
кости му кршне немуште

пустињак храмом самоће
у слепом простору разваљује
трагове тужних љубави

зора га сузом умије
несан му душу испије.

ПРОЛАЗНИК

по такту светлости
пред жедном сенком
наумом закопчан
дилеме одбројава
унапред
унатраг
истовремено измигољен

мимоход сакрива куцај
часовника му под челом
мисли јалове силазе
као обмануте птице
у наалчени бат
обезвращених корака

његово одмицање
нагрмуши трепавице
голом недођином
за њим у стопу
оживе успомене
сомнамубулно лутају

док стигне одредишту
под кожом се променио
сасвим незнатно
за мачји нокат
али у међувремену
десило се још нешто
неочекивано дан се
преобразио у велику мачку.

РУКЕ ТИШИНЕ

зазиђује нас празнина
бестражја капије
ниоткуда нико
И време се повија

нагнути над простор
кроз сене космоске
ниоткуда нико
празне тишине руке

сам ли за себе
човек међу световима
тишина везане руке
истина ћути у зенама.

П У Т

прсте му не видиш
они под обрвом облака
отиру стопе кушњама

ћуд му не опажаш
у костима се зајужила
празнина да опаше

слутње ти пребројава
разголићеним сенама
заморен потајама

за тобом нечујан
испија сету маглама
лево и десно од дана.

НЕВРЕМИЦА

као из приче мартовско време
бабини јарци лудо мекећу
облак ти пасји лаје на путу
пред кућом неком
кост сновихења
привиде броји
искра из зена

између тачака на хоризонту
у вејавици слутње ројиш
гладне ти жеље спахуљене
свеједно кад би
ветром да нестанеш
свеједно кад би
станац да стојиш

кијамет исконску игру води
злодух што маске с лица скида
празним то телом север ходи
ногама ти
рукама ти
сновима ти
јавама ти
жиле кида

нечитка то невремица
штекће с видика засунутог
тек грч да под усном цикне
крв да у дну врела врисне
ил да потекну мртве сене
зазиве не знаш
кад изметне се виделица

КОЛО СТУДЕНО

нема се када јутрити
са празном шаком здрављење
дуга предуга неигра

нигде никуда журити
около стуба на тргу
марама луда овита

нико никога да види
прескупе сузе на зајам
осмех ти газе ногама

сврати тишини у госте
претесна кућа недомна
далека песма неродна

да грло ћутњом залијеш
у снег да ране заметнеш
кад дође коло студено.

СВЕМИР СЛУШАЈУЋИ

времујемо
под зракама звезданим
са врчем вина у срцу

приковани за дане
потржемо уз невиде
вихором тренутка

азур нам чело труни
сведугом модрога сна
док звони осмех биља

битишемо у горком тражењу
над понорима својим
свемир слушајући.

ОСЛУШКИВАЊЕ СЕБЕ

Попут распуклог хоризонта
у тамној линији
незгасле тихости
телом трн бола рије ми
претвара с е у ловца
ловац нишани немире

Какво је то поље
обесловљено
што модрим звуковима
уснуле демоне буди
дубоко у својим костима

Никако да докучим
куда се ране девају
кад крике беле утопе

Залуд се собом премећем
у ноћ залуд се искрадам
десно и лево окрећем
путеве да му докучим
гласе
негласе
размрсим

Бегунцу траг се утопи
Док време дође по њега.

НЕДОВРШЕНА ИГРА

у свом огледалу
ђаво нас узме на нишан
као објекат у крупном плану

но његов прст за обарачем
са свог ђавољег становишта
прозирно страхује

може нас видети са криве стране
сваки промашај нечији добитак
преживели се може наругати

једина могућност с наше тачке
док игра недовршена траје
потпуно оврљавити ђавола

али и тада свашта је могуће
ђаво је на крају ипак ђаво
понекад пређе на нашу страну.

ОГРЛИЦУ СТРАХА НОСИМ

Цврче прокљуване ране,
шкрипе панизани колуги страха
на рђавоцинчаној жици
под бљештавим трацима косим.

На шупљем тијелу
опаки снови јаве се њишу
у бијегу од ужеглих нити
на спеченим петама босим.

Носим огрлицу страха
окове украсних боли
на ланцима заузланих снала
шарени накит носим.

ПРАГ МОГ СВИЈЕТА

Уснама си ушо
на праг мог свијета,
а ја нисам временска
јер сам бременита
игром овог вијека,
склиска и слијепа,
плиновита и нијема,
одсутна а сиолвита
брзином овијена.

ТИ НИСИ ЗНАО

Ти ниси знао
да ја знам,
а нити знаш
да сам ја знала одушек све
и да познајем срећу
на каменој баријери пута,
на гребену мјесечева жала,
крај капелице нијеме,
на трави
под сунцем маслине
и у капљици мора.
Ти ниси знао да ја знам!

ЈОШ ПОСТОЈИ ИСТО ВРИЈЕМЕ

Не њишем вријеме
као остакљен сат
нити га не чујем као пад
прије преласка у смрт.

Мишљах да те односи квадрат таме,
или сам криво оцијенила нагиб.
Можда је био затворен круг.
Још постоји исто вријеме
које ме није цијелу прогутало.

Кад огладним разбит' ћу окове
да лизнем крајичак неба
и измјерим ново вријеме.
Ако и тад осјетим
удахнут ћу таму
да жуља ме свемир
и сазнати што навија срце
кад откуцава крај.